

Streszczenie rozprawy doktorskiej Waldemara Rapiora

W rozprawie badam transformację późnego kapitalizmu w kierunku społeczeństwa projektu – społeczeństwa, w którym wymyślanie i realizacja projektów stało się główną formą uspołecznienia, a tworzenie projektów traktowane jest jako właściwa i pożądana strategia działania jednostek i instytucji. „Projekt” – wymagający pracy zespołowej i angażujący codzienne relacje – stał się dziś główną formą zatrudnienia, a także najbardziej powszechną, być może jedyną, dostępną formą awansu dla ludzi wykonujących profesje nowej klasy średniej. Pojawienie się społeczeństwa projektu oznacza przebudowę relacji społecznych oraz konieczność ciągłego odtwarzania warunków tworzenia więzi i systematycznego wytwarzania intersubiektywności ze względu na realizowane i potencjalne współdziałania. Ideę projektu wiążę z postkolektywizmem, gdyż umożliwia on praktykowanie nasilającego się indywidualizmu tak, by minimalizować koszty społeczne i straty ekonomiczne wynikające z rywalizacji między jednostkami. Bazując na badaniach etnograficznych otwartego, niehierarchicznie zarządzanego projektu zrealizowanych w latach 2012-2013 w Rotterdamie pokazuję, jak jednostki wytwarzają *in situ* wspólną przestrzeń, która umożliwia im współdziałanie a jednocześnie zabezpiecza poczucie odrębności i indywidualizmu.